

8 Μαρτίου, Ημέρα Γυναίκας Καμπανάκι για την ισότητα

Η οικονομική κρίση συντηρεί τη διάκριση

Τα κοινωνικά προβλήματα δεν έχουν φύλο, αλλά οι διεκδικήσεις των γυναικών παραμένουν ζητούμενο - Τι λένε στον «ΚτΕ» τέσσερις προσωπικότητες του δημόσιου βίου

Ένας αιώνας και κάτι έχει περάσει από την ημέρα που θεσπίστηκε η Παγκόσμια Ημέρα Γυναίκας. Παρά τους αγώνες, όμως, και τις συνεχείς διεκδικήσεις, βασικά αιτήματα των γυναικών παραμένουν ανικανοποίητα μέχρι και σήμερα.

THE ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ήταν το 1890, όταν η δημοσιογράφος και εκδότρια Καλλιρρόη Παρρέν αποφάσισε να δημιουργήσει το πρώτο σχολείο στη χώρα μας για τη μόρφωση των νέων και άπορων κοριτσιών. Πίστευε ακράδαντα ότι η μόρφωση είναι το αδιαμφισβήτητο διαβατήριο για μία γυναίκα, ώστε να διεκδικήσει τα δικαιώματά της.

Από τότε έχουν περάσει πολλά χρόνια και το γυναικείο κίνημα στην Ελλάδα έχει καλύψει τεράστια απόσταση, έχοντας πραγματοποιήσει μεγάλες κατακτήσεις. Ωστόσο, μέχρι και σήμερα πολλά μέτρα παραμένουν ανοικτά. Οι γυναίκες εξακολουθούν και πεθαίνουν από άγριο ξυλοδαρμό των συντρόφων τους, πολλές από αυτές είναι κάτω από τα όρια της φτώχειας, εξαιτίας της ανεργίας, καθώς αυτές πλήττονται περισσότερο, οι μισθοί τους παραμένουν κατώτεροι των ανδρών, ενώ η παρουσία τους στα κέντρα λήψης αποφάσεων εξακολουθεί να είναι περιορισμένη.

Μέτωπα

«Είναι προφανές ότι δεν μπορούμε να ισχυριστούμε ότι εξελιφθηκαν οι ανισότητες μεταξύ των δύο φύλων και οι διακρίσεις κατά των γυναικών», σχολιάζει η κ. Μαρία Στρατηγάκη, γενική γραμματέας Ισότητας. «Εξακολουθούν να υπάρχουν ισχυρές κοινωνικές αντιτάσεις στην ισόρροπη κατανομή της εξουσίας, του πλούτου, της εργασίας και της φροντίδας ανάμεσα στα δύο φύλα, οι οποίες τροφοδοτούνται από τις πατριαρχικές αντιλήψεις για τους ρόλους των φύλων, όπως επίσης και από την οικονομική κρίση και την αύξηση της ανεργίας», συμπληρώνει η ίδια.

«Οι γυναίκες, ως ο αδύναμος κρίκος, βιώνουν τη σκληρότερη πλευρά της κρίσης», επισημαίνει η κ. Στάβυ Σαλουφάκου, πρόεδρος του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Αθήνας. «Στο όνομα της κρίσης, προωθείται ένας ιδιότυπος αυτοπροσδιορισμός και ατομικισμός, με υποβάθμιση των συλλογικών θεσμών και δράσεων και με αποτέλεσμα κοινωνικά, πολιτιστικά και οικονομικά να

επιδεινώνεται η θέση όλων μας. Το γυναικείο κίνημα - που διεκδικεί την ισότητα στα δικαιώματα και τις ευκαιρίες στη δουλειά, στη γνώση, στη δράση, στη ζωή, άρρηκτα δεμένο με τα κοινωνικά κινήματα - καλείται να δώσει τη δική του ώθηση, για ένα καλύτερο μέλλον», συμπληρώνει η ίδια.

■ Την άποψη ότι το γυναικείο κίνημα έχει μπει σε άλλη φάση υποστηρίζει η επίτροπος Θεολογικών Υποθέσεων και Αλθείας, κ. Μαρία Δαμανάκη: «Το γυναικείο κίνημα ούτε τέλειωσε ούτε παραιτήθηκε. Σήμερα έχουμε περάσει στη δεύτερη φάση, τη φάση της διεύρυνσης και της κατοχύρωσης των δικαιωμάτων. Οι διακρίσεις, οι ανισότητες και οι δυσκολίες στην καθημερινή ζωή των γυναικών είναι βεβαίως αρκετές. Σε κάποιες φάσεις οξύτατες, ωστόσο, ο 20ός αιώνας γνώρισε πολλές επαναστάσεις, αλλά μία νικηφόρα: την έξοδο των γυναικών από τον ιδιωτικό χώρο -όπου ήταν περιορισμένες για πολλούς αιώνες- στον δημόσιο», υποστηρίζει η ίδια και συμπληρώνει: «Πρόκειται για έναν δρόμο χωρίς επιστροφή. Έναν δρόμο που ακολουθούμε με σταθερά βήματα, και με διαρκείς νέες κατακτήσεις θα πάμε μπροστά. Ξέρουμε να αντέχουμε, γιατί είμαστε δρο-

μείς μεγάλων αποστάσεων».

■ Μια διαφορετική προσέγγιση επιχειρεί η βουλευτής της Ν.Δ. κ. Φωτεινή Πιπιλή, η οποία θεωρεί ότι τα κοινωνικά προβλήματα δεν έχουν φύλο. «Δεν είναι θέμα γυναικείου ή μη κινήματος, οι διακρίσεις είναι ξε-

Χρονολογίες -σταθμοί του γυναικείου κινήματος στην Ελλάδα

1890. Η Καλλιρρόη Παρρέν ίδρύει τη Σχολή της Κυριακής Απόρων Γυναικών και Κορσίδων του Λαού, ανοίγοντας τον δρόμο για τη μόρφωση των νέων και άπορων κοριτσιών. Την ίδια χρονιά έγινε δεκτή στα Καποδιστριακά Πανεπιστήμια η πρώτη φοιτήτρια, η Ιωάννα Στεφανόπουλη.

1896. Με άριστα αποφοίτησαν από την Ιατρική Σχολή οι αδερφές Αγγελική και Αλεξάνδρα Παναγιωτάκου.

1913. Οι εργοζόμενες γυναίκες, σε μία προσπάθεια να διεκδικήσουν τα εργασιακά τους δικαιώματα, οργάνωσαν τον σύλλογο Γυναικεία Ζωή.

1919. Ιδρύθηκε ο Σοσιαλιστικός Ομίλος Γυναικών, για τη διεκδίκηση των γυναικείων δικαιωμάτων στην εργασία και την οικογένεια. Η Αύρα Θεοδωροπούλου πρωτοστάτησε στις διεκδικήσεις.

1920. Στις εκλογές που διεξήχθησαν εκείνη τη

χρονιά, επικράτησε το σύνθημα «Σφύρι, δρεπάνι και ψήφος στο φουστάνι».

1927. Αναγνωρίστηκε συνταγματικά η ισότητα των δύο φύλων ενώπιον του νόμου. **1930.** Ψηφίστηκε νομοθετική ρύθμιση για την παραχώρηση του δικαιώματος ψήφου στις γυναίκες. Θα έπρεπε, όμως, να είναι πάνω από 30 ετών και να γνωρίζουν γραφή και ανάγνωση.

1956. Στις εθνικές Βουλευτικές εκλογές εκλέχθηκαν η Λίνα Τσαϊδάρη από την ΕΡΕ και η Βάσω Θανασέκου από την ΕΔΑ. Η Λίνα Τσαϊδάρη ήταν η πρώτη γυναίκα υπουργός.

1974. Με τη Μεταπολίτευση το γυναικείο κίνημα δραστηριοποιήθηκε πολύ γρήγορα και έντονα. Κυρίως φοιτήτριες ίδρυσαν δεκάδες γυναικείες οργανώσεις και κυρίως τομποί και προκαταλήψεις ζητούσαν την αλληγή αναχρονιστικών νόμων και τη θέσπιση νέων, που θα υπερασπιζόνταν την ισότητα των δύο φύλων.

περασμένοι εκ των πραγμάτων. Δηλαδή η ανεργία δεν έχει φύλο. Μπορεί η γυναίκα να πλήττεται περισσότερο, όμως είναι λάθος να επιστρέφουμε σε παλιά τοιτάτα. Υπάρχει ανάγκη για κινήματα από όλους τους υγιείς πολίτες, εναντίον των προβλημάτων και των καταστάσεων που τους καταδυναστεύουν», τονίζει η ίδια.

Μαρία Δαμανάκη

Φωτεινή Πιπιλή

Στάβυ Σαλουφάκου

Μαρία Στρατηγάκη